

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.033/2022/8.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rente László ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes cím2 alatti lakos felperesnek - a Dr. Hajzer László ügyvéd (cím3.) által képviselt alperes cím4 alatti székhelyű alperes ellen, sérelemdíj megfizetése és egyéb iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/28. számú ítélete ellen az alperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 102 500 (egyszázkettőezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára, az állami adó- és vámhatóság külön felhívására 328 000 (háromszázhuszonnyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 8 általános iskolai osztályt végzett, 17 éves kora óta folyamatosan betanított fizikai munkásként dolgozó felperes 2018. április 24. napjától állt munkaviszonyban az alperes munkáltatónál segédmunkás munkakörben. A felperes havi nettó munkabére 210 000 forint volt.

[2] A felperes 2018. december 5. napján a cím5 alatti területen végzett csatornázási munkálatok során, munkavégzés közben balesetet szenvedett, amely a jobb térd és lábszár zúzódását, valamint a jobb térd belső oldalszalag megnyúlás részleges szakadását jelentette. A sérülések következtében néhány nappal később a felperesnél jobb oldali mélyvénás trombózis alakult ki, amely a 2018. december 10. napi ismételt orvosi vizsgálatok által igazolhatóan okozati összefüggésbe hozható a perbeli balesettel. A felperesnél a jobb alsó végtag sérülés - csökkent terhelhetőségében megnyilvánuló - maradandó károsodással gyógyult, emellett a guggolás 50%-ban kivitelezhető. A később elvégzett orvosi vizsgálatok a felperesnél a bal elülső keresztszalag részleges szakadását is leírták.

A felperesnél 2019. október 24. napján elvégzett műtét során a jobb térdben térdtükrözéses keresztszalag pótlás történt.

[3] A perbeli baleset a felperes egészségi állapotában negatív változást eredményezett, a baleseti eredeti egészségkárosodás mértéke 5%. A felperesnél a baleset következtében kialakult lelki sérülés a betegség szintjét nem éri el.

[4] A perbeli balesettel összefüggésben érvényesített felperesi kárigényt az alperes részben sem teljesítette.

[5] A perbeli balesettel, valamint annak következményeivel okozati összefüggésben a felperes gondozása nem volt indokolt, azonban háztartási- és ház körüli kisegítő igénybevétele volt szükséges a perbeli balesetet és a térdtükrözéses műtétet követően 4-4 hétig, heti 2x2 órában, amely miatt 120 000 forint költség merült fel. A felperest a jelenlegi állapota kisfokban akadályozza a takarításban, bútormozgatásban, bevásárlásban, tüzelő elő- és bekészítésében, fűnyírásban, kerti munkákban, továbbá a gyermekfelügyelettel kapcsolatos teendők ellátásában. A perbeli balesettel, illetve annak következményeivel okozati összefüggésben a felperes orvosi vizsgálatokon, reumatológiai kezeléseken jelent meg, amely utazásokkal összefüggésben 124 000 forint költség merült fel. A felperes részére porcvédő gyógyszer és gyógyászati segédeszköz igénybevétele élete végéig javasolt. A felperes 2018. december 18. és 2020. október 12. között indokoltan vett igénybe alvadásgátló kezelést, továbbá igény szerint szüksége volt fájdalomcsillapító gyógyszerekre, és ez a jövőben is valószínűsíthető. Mindezekkel kapcsolatban 83 850 forint költség merült fel.

[6] Az alperes 2020. június 11. napján felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. A perbeli balesettel okozati összefüggésben a felperes jövedelme 2020. július 1. napjától havi nettó 100 000 forinttal kevesebb, mint a munkaviszonya fennállása alatt.

[7] A felperes keresetében 6 000 000 forint sérelemdíj, 160 000 forint gondozási költség, 120 000 forint háztartási- és házkörüli kisegítői költség, 124 000 forint közlekedési többletköltség és 83 850 forint gyógyszer- és gyógyászati segédeszköz költsége, valamint ezen tőkeösszegek után azok 2018. december 6. napjától számított törvényes késedelmi

kamata, valamint 2020. július 1. napjától havi nettó 100 000 forint jövedelempótló járadék, továbbá perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a munkaviszonyával összefüggésben bekövetkezett balesete következményeként vagyoni kára van, amelyért az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik. A sérelemdíj körében utalt arra, hogy korlátozottan alkalmas a fizikai munkára, kizárólag könnyített munkát tud végezni. A fájdalmai miatt szenvedésben van része, a pihenése nem megfelelő. A jobb lába mozgásában korlátozza, fáradékony, a kapcsolattartása családjával és barátaival elnehezült. Nem tudja betölteni családfői szerepét, a perbeli balesetet nehezen dolgozta fel, mindez megviseli pszichésen.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az alperes a kártérítési felelősségét teljeskörűen vitatta. Az egyes kereseti kérelmekkel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a követelt sérelemdíj eltúlzott mértékű; a felperesnél nem vitásan felmerült és összezszerúságában nem vitatott gondozási költség, a háztartási- és a házkörüli kisegítői költség, a közlekedési többletköltség, valamint a gyógyszer- és gyógyászati segédeszköz költsége nem a perbeli balesettel állnak összefüggésben. Az alperes jogalapjában igen, azonban összezszerúságában nem vitatta a havi nettó 100 000 forint összegű jövedelempótló járadék iránti igényt.

[9] Az elsőfokú bíróság a 2021. június 23. napján jogerőre emelkedett 14. sorszámú közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperest teljes kártérítési felelősség terheli a felperes 2018. december 5. napján bekövetkezett balesetéért.

[10] Az elsőfokú bíróság ezt követően a kereseti követelés összege vonatkozásában folytatódó eljárásban hozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek sérelemdíj címén 1 000 000 forint tőkét, háztartási- és házkörüli kisegítő költsége címén 120 000 forint tőkét, közlekedési többletköltség címén 124 000 forint tőkét, gyógyszer- és gyógyászati segédeszköz költsége címén 83 850 forint tőkét és ezen tőkeösszegeknek 2018. december 6. napjától a kifizetés napjáig félévente a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát; lejárt jövedelempótló járadék címén nettó 2 200 000 forintot és 2022. május 1. napjától minden hónap 10. napjáig előre esedékesen havi nettó 100 000 forint jövedelempótló járadékot, valamint 300 000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 163 200 forint állam által előlegezett költséget, valamint 151 671 forint meg nem fizetett eljárási illetéket az állam javára.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 9. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:43.§ a) pontja rendelkezéseire hivatkozással, hogy a felperes a Ptk. 2:52. § (1) – (3) bekezdése szerint megalapozottan követelt sérelemdíjat az őt ért nem vagyoni sérelemért, amely a testi épség és az egészség megsértése folytán következett be. A sérelemdíj összegének

megállapításakor figyelembe vette a bírói gyakorlat összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntéseit, valamint a perben kirendelt igazságügyi orvos- és pszichológus szakértők szakvéleményeit. Mindezek alapján a károkozaskori értékviszonyok mellett 1 000 000 forint sérelemdíjat tartott a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében rögzített szempontok szerint megítélhetőnek a felperest ért nem vagyoni sérelem okán, amellyel szemben azonban nem tartotta nyilvánvalóan eltúlzottnak a 6 000 000 forint összegű igényt sem.

Az elsőfokú bíróság utalt az Mt. 166. § (1) bekezdés és az Mt. 167. § (1) bekezdés rendelkezéseire, melyek szerint a munkáltató köteles megtéríteni a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott teljes kárt. Az Mt. 177. § folytán alkalmazandó Ptk. 6:528. § (1) bekezdés értelmében, akinek a munkaképessége a károkozás folytán csökkent, akkor követelhet jövedelempótló járadékot, ha a káreset utáni jövedelme az azt megelőző időszak jövedelmét neki fel nem róható okból nem éri el. Mindezekre figyelemmel a vagyoni kárigények körében az orvosszakértői vélemény alapján a perbeli balesettel vagy annak következményeivel okozati összefüggésben nem álló gondozási költség vonatkozásában a keresetet nem találta megalapozottnak, azonban ezt meghaladóan a vagyoni kárigények vonatkozásában – az alperes összecszerűséggel kapcsolatos nyilatkozataira és a Pp. 342. § (1) bekezdés szerinti ellenkérelemhez kötöttség elvére is figyelemmel – a kereset szerint marasztalta az alperest.

[12] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 381. § alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróságot a jövedelempótló járadék jogalapjának és összecszerűségének vonatkozásában új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani. Másodlagosan kérte a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság mérsékelje a sérelemdíj címén megítélt 1000 000 forint tőkét 300 000 forint összegre, továbbá – tartalma alapján – kérte elutasítani a jövedelempótló járadék címén előterjesztett keresetet.

[13] Az alperes kérte az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét felülvizsgálni, és ebben a körben hivatkozott a Pp. 342. §, 300. § (1) – (3) bekezdés, 214. § (1) bekezdés és 237. § (1) – (5) bekezdés megsértésére. Kérte továbbá az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jogi megfelelőségét is vizsgálni, és ebben a körben hivatkozott az Mt. 166. § (1) – (2) bekezdés, 167. § (1) – (3) bekezdés és 173. § (1) bekezdés rendelkezéseinek megsértésére. Az alperes előterjesztette a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetése iránti igényét is.

[14] Fellebbezése indokolásaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a jövedelempótló járadék vonatkozásában bizonyítást nem folytatott le és az anyagi pervezetés során sem figyelmeztette a feleket arra, hogy a jövedelempótló járadék címén előterjesztett kereset és az írásbeli ellenkérelem körében kinek és mit kell bizonyítania. Sérelmezte, hogy teljes mértékben elmaradt annak bizonyítása, hogy az egészségkárosodás következtében a felperes munkaképességét milyen mértékben veszítette el. Miután a munkaképesség csökkenése szakkérdés és erre vonatkozóan bizonyítás nem történt, ezért az ítélet megalapozatlan. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Pp. 342. § (1) bekezdésében meghatározott ellenkérelemhez kötöttség elvét. Az alperes vitatta, hogy okozati összefüggés

lenne a bekövetkezett baleset és a felperes egészségi állapotának romlása között. Állította, hogy az elsőfokú eljárásban a jövedelempótló járadék címén előterjesztett kereset jogalapjának vitatása egyben az összecszerűség vitatását is jelentette. A jövedelempótló járadék jogalapja azonban nem tisztázott, különös figyelemmel arra, hogy a felperes meg sem kísérelt munkaviszonyt létesíteni, hanem saját és házastársa közös döntéseként az autista gyermekük gondozását vállalta. Összességében az alperes sérelmezte a Pp. 279. § (1) bekezdés rendelkezéseire hivatkozással a bizonyítékok értékelését és a bizonyítás eredményének mérlegelését. Az anyagi pervezetés körében az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna a szakértői vélemény alapján a jövedelempótló járadék jogalapjának és összecszerűségének körülményeit, a balesettel összefüggő 5% mértékű egészségkárosodás időbeli hatását, továbbá azt is, hogy a felperest az egészségi állapota alkalmassá teszi-e könnyű, könnyített fizikai munka elvégzésére.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú eljárással felmerült 200 000 forint ügyvédi munkadíj és 10 000 forint utazási költség, mint perköltség megfizetésében való marasztalására irányult.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat és eleget tett a bizonyításra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének, többször és folyamatosan nyilatkoztatta az alperest.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] A fellebbezés nem megalapozott.

[18] Az elsőfokú eljárás során a Pp. 380. § szerint meghatározott, kötelező hatályon kívül helyezést megalapozó lényeges eljárási szabálysértés nem történt, ezért az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján a felülbírálati jogkörét az alperes fellebbezési kérelme és a felperes fellebbezési ellenkérelme korlátai között gyakorolta.

[19] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság által sérelemdíj címén megítélt 300 000 forint, a háztartási és ház körüli kisegítő költség-, közlekedési költség-, továbbá gyógyszer és gyógyászati segédeszköz költsége címén megítélt összeg, valamint ezen összegek kamata címén megítélt összegek tekintetében az elsőfokú ítéletet. Erre figyelemmel a másodfokú eljárás tárgya kizárólag a sérelemdíj címén 300 000 forintot meghaladóan-, valamint a lejárt és a jövőben esedékes jövedelempótló járadék címén történt marasztalás vizsgálata volt.

[20] Az ítéltábla azt is szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a Pp. 358. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróságnak az alperes teljes kárfelelősségét megállapító közbenső ítélete a

jogerőre emelkedését követően nem volt támadható fellebbezéssel. Erre figyelemmel az alperesi fellebbezésben hivatkozott munkavállalói közrehatást a baleset bekövetkezésében már nem lehetett vizsgálni.

[21] A fellebbezésben megjelölt sorrendnek megfelelően az ítéltábla elsőként azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének Pp. 381. § rendelkezése szerint meghatározott feltételei fennállnak-e, azaz a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértés lényegesnek és az ügy érdemi eldöntésére kihatónak tekinthető-e.

[22] A Pp. 2. § (2) bekezdésében meghatározott egyik legfontosabb alapelv, hogy a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, valamint a 4. § (2) bekezdése szerint a perben jelentős tények állítása, és az alátámasztásukra szolgáló bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a feleket terheli.

[23] A Pp. 199. § (2) bekezdés b) pontja alapján az írásbeli ellenkérelemben érdemi védekezés esetén fel kell tüntetni a bb) alpont szerint a keresetlevél érdemi részében előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat, továbbá a bc) alpont szerint a védekezést – ideértve az anyagi jogi kifogást is – megalapozó tényeket, és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon.

[24] Ehhez kapcsolódnak a bizonyítási eljárás általános szabályai, melyek között a Pp. 275. § (1) bekezdés alapján a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Emellett a Pp. 276. § (2) bekezdése rögzíti, hogy a bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt a törvény megengedi. Utalni szükséges a Pp. 266. § (1) bekezdés rendelkezésére is, amely szerint a bíróság az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott, vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel.

[25] Az alperes írásbeli ellenkérelmében, valamint az egyéb nyilatkozataiban is kizárólag azt vitatta, hogy a felperes által elszenvedett balesettel ok-okozati összefüggésben milyen mértékű egészségkárosodás történt. A jövedelempótló járadék tekintetében az alperesnek érdemi védekezése nem volt, önmagában a jogalap vitatása nem elégséges. A Pp. lényeges újítása, hogy az érdemi védekezésben az alperesnek törvényi kötelezettsége egyértelmű nyilatkozatot tenni arról, hogy a keresetlevélben előadott mely tényállításokat vitatja. Emellett az alperesnek az érdemi védekezésben meg kell jelölnie a védekezése alapjául szolgáló tényeket, valamint az ezek alátámasztására rendelkezésre álló bizonyítási eszközzeit, és elő kell terjesztenie a bizonyítási indítványait a törvényben meghatározott módon. A Pp. 4. § által meghatározott eljárástámogatási kötelezettség és az 5. § szerinti jóhiszeműség elve a fél oldalán azt is jelenti, hogy a keresetet vitató írásbeli ellenkérelmét és további perfelvételi nyilatkozatait ne formális tartalommal adja elő.

[26] Az elsőfokú eljárás iratai alapján megállapítható, hogy a felperes keresetlevelére vonatkozó írásbeli ellenkérelmében az alperes vitatta a felperesi egészségromlás és a baleset közötti okozati összefüggést és állította, hogy a munkáltató oldalán nem volt előrelátható a felperes jövedelemszerzésének „beszűkülése” (Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/1.számú irat). Az első perfelvételi tárgyaláson a bíróság kifejezett kérdésére az alperes a jövedelempótló járadék összecszerűségének vitására irányuló nyilatkozatát nem kívánta indokolni (Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/9. számú jegyzőkönyv). A 2021. május 25. napján megtartott folytatólagos perfelvételi tárgyaláson az alperes akként nyilatkozott, hogy a jövedelempótló járadékot jogalapjában igen, az összecszerűségében azonban nem vitatja (Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/14.számú jegyzőkönyv). Az alperes az elsőfokú bíróság felhívására előterjesztette az igazságügyi szakértőhöz intézendő kérdéseit (Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/17.számú irat), majd a szakvélemény kézhezvételét követően – a bíróság felhívása ellenére, a megadott határidőben – arra írásbeli észrevételt nem tett. A 2022. március 28. napján megtartott tárgyaláson az alperes akként nyilatkozott, hogy a szakvélemény aggályos, így azok írásbeli kiegészítése, vagy a szakértők tárgyalásra megidézése indokolt, azonban az alperes nem jelölte meg a szakvélemény kétséges, vagy ellentmondásos megállapításait, egyéb hiányosságát (Debreceni Törvényszék 9.M.70.272/2020/27. számú jegyzőkönyv).

[27] A Pp. 237. § (2) bekezdés értelmében, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság az (1) bekezdésben foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről is.

[28] Az idézett jogszabályi rendelkezésből következően alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróságot általánosságban terhelte a bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettség. A Pp. ilyen kötelezettséget nem ró a bíróságra, ez teljes mértékben kiüresítené a felek rendelkezési jogát, és ellentétes lenne a Pp. preambulumban meghatározott tisztességes eljárás elvével.

[29] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy az ítélete alapjául elfogadta a perben előterjesztett szakvéleményt, különös tekintettel arra, hogy az alperes által indítványozott kérdéseket az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást elrendelő végzésében feltette a szakértőnek és a szakvéleményre a megadott határidőben az alperes észrevételt, további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A szakértő szakvéleményében egyértelműen megállapította a felperes 2018. december 5. napján elszenvedett balesetével okozati összefüggésben álló egészségsértést – a jobb alsó végtag maradandó károsodását, csökkent terhelhetőségét – és a baleseti eredetű egészségkárosodás mértékét.

[30] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezést nem tartotta megalapozottnak, nem történt az ügy érdemi döntésére kiható lényeges eljárási szabálysértés.

[31] Az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatására irányuló fellebbezés kapcsán az ítéltábla az előzőekben foglaltak megismétlése nélkül az alábbiakat emeli ki:

[32] A Kúria „A munkáltató egészségkárosodásért fennálló felelősségének egyes kérdéseiről” szóló összefoglaló véleményében is rögzítette, hogy az Mt. 167. § (1) bekezdés rendelkezése nem összepszerűségi, hanem a felelősség jogalapját rendező szabály, mintegy „második szűrő” az Mt. 166. § rendelkezései alapján végrehajtott vizsgálatot követően. Ugyanakkor a károkozónak nem a pontos kárösszeget, hanem a kár fajtáját és nagyságrendjét kell előre látnia, azaz csak azon károkért fennálló felelősség alól mentheti ki magát, amely az általános felfogás szerint nem volt előre látható. Az Mt. 167. § (1) bekezdés alapján arról kell dönten, hogy miként alakul a kártérítési felelősség terjedelme. A károkozónak az őt terhelő bizonyítási teher miatt bizonyítania kell, hogy a bekövetkezett kár nem volt előre látható a referencia időpontban, amely a kár okozásának az időpontja. Ebből következik, hogy az előreláthatósági klauzula a munkáltató felelősségét csak igen szűk körben korlátozza, illetve zárja ki a munkavállaló egészségkárosodásából származó károk tekintetében. Az általános felfogás szerint előre látható, hogy ilyen esetben – a káresemény következtében – a munkavállaló akadályozottá válhat a munkavégzésében, így szükségképpen bizonyos jövedelemről esik le, azaz kára keletkezik. Mindezek alapján egy munkahelyi balesetből eredő egészségkárosodáshoz kapcsolódó elmaradt jövedelem, mint kár általában előre látható, az alperes fellebbezésben kifejtett álláspontja téves volt.

[33] Az ítéltábla megalapozatlannak értékelte a fellebbezésnek a Pp. 279. § (1) bekezdésére alapított indokolását és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte és mérlegelte a bizonyítékokat, a tényállást helyesen állapította meg, és abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló, helytálló jogi következtetést vont le.

[34] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj vonatkozásában a döntését megfelelően megindokolta, azzal az ítéltábla egyetért, azt megismételni nem kívánja, különös figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezésében tartalmilag nem adta indokát annak, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét milyen okból változtassa meg és szállítsa le a sérelemdíjat 300 000 forint összegre.

[35] Mindezekre tekintettel nem volt helye az elsőfokú ítélet megváltoztatásának sem, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata szerint azt helybenhagyta.

[36] Az ítéltábla a fellebbezési eljárás pertárgy értékét a Pp. 364. § alapján alkalmazandó Pp. 21. § (1)-(3) bekezdései szerint 4 100 000 forint összegben állapította meg,

arra figyelemmel, hogy a sérelemdíj címén 700 000 forint, a lejárt jövedelempótló járadék címén 2 200 000 forint és a jövőben esedékes jövedelempótló járadék egy évi összege címén 1 200 000 forint összeget kellett alapul venni annak számításakor.

[37] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdés és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdés alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költsége megfizetésére, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárás során felperes jogi képviselője által becsatolt megbízási szerződés nem rendelkezett a másodfokú eljárásban felszámítható ügyvédi munkadíj összegéről, ezért az általános szabályok voltak irányadóak.

[38] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel meg nem fizetett, és a fellebbezési pertárgyérték, valamint az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés alapján számított fellebbezési illetéket az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdés értelmében köteles megfizetni az állam javára. Az ítéltábla utal arra, hogy a fellebbezésben előadottak ellenére nem igazolható, hogy az alperes 152 000 forint összegű illetéket lerótt.

Debrecen, 2022. október 3.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Paulik Andrea s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró